

Arrest

nr. 233 973 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat L. ACHAOUI
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2019 dient de verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank van 25 september 2018 blijkt dat de verzoeker op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje.

Op 6 januari 2020 wordt de verzoeker, tijdens een persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 16 januari 2020 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin-III-Verordening.

Op 23 januari 2020 stemmen de Spaanse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin-III-Verordening.

Op 2 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 maart 2020 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : A.K.
voornaam : M.A.S.O.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Jemen (Rep.)*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A.K., M.A.S.O., verder de betrokkene, staatsburger van Jemen, bood zich op 02.12.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 04.12.2019 diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij een origineel paspoort voor met nummer (...), afgegeven op 02.03.2017, door Republiek Jemen, geldig tot 02.03.2023.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje op 20.11.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 06.01.2020. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Jemen verliet op 15.01.2015 en naar Egypte reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer vijf jaar in Egypte verbleef alvorens via Turkije, Panama, Colombia en Ecuador naar Spanje te reizen.

Hij verklaarde dat hij op 14.11.2019 toekwam in Madrid. Hij verklaarde dat hij Spanje verliet op 26.11.2019 en via Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Spanje maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België respect heeft voor de rechten van de mensen en een multicultureel land is. Hij verklaarde tevens dat er geen racisten in België zijn en dat er meerdere talen worden gesproken. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat er veel innerlijke conflicten zijn. Hij gelooft niet dat Spanje hem als vluchteling kan beschermen.

Op 16.01.2020 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 23.01.2020 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Spanje maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" voor Spanje opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

Betrokkene verklaarde dat hij vreest dat hij in Spanje niet beschermd zal worden als vluchteling omwille van de interne Spaanse conflicten. Hieromtrent wensen we op te merken dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat Spanje omwille van interne politieke conflicten niet de nodige bescherming zou kunnen bieden aan verzoekers.

We wensen te benadrukken dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Dat de betrokkene van België houdt omdat het een multicultureel land is waar meerdere talen worden gesproken doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Spanje. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Spaanse instanties stemden op 23.01.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - Country

Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport spendeert aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat asielzoekers, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, opvang geweigerd werden. Als gevolg hiervan heeft het ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land ("the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. , pagina 34) Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat de toename van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 23) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 34, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", p. 64).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen gezondheidsproblemen te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen

dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar een later te bepalen luchthaven."

2. De drie cumulatieve voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Het enig middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

"A. PRINCIPES

- Artikel 3 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoreuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (Eigen vetjes)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

"93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v.

France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia*, *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded "the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity" (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek,

opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

- Formele motiveringsplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet elke bestuurshandeling gebaseerd zijn op precieze, relevante feitelijke en juridische gronden, die uit het administratieve dossier moeten blijken.

Aangezien een besluit onderworpen is aan de formele motiveringsplicht, zoals in casu geval is, kunnen de rechtbanken bij hun beoordeling enkel rekening houden met de in het besluit vermelde gronden.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het doel van de bij artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 opgelegde verplichting om de administratieve handelingen formeel te motiveren komt tot uiting in de parlementaire werkzaamheden:

“A l’administré, la motivation procure la possibilité d’être informé des motifs de l’acte administratif en même temps qu’elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir ‘aménager’ la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d’un acte contesté sera plus à même d’organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d’un examen sérieux et impartial de l’affaire” (eigen onderlijning)

Er bestaat een uitgebreide rechtspraak van de Raad van State, die het volgende bepaalt:

“Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l’objet d’une motivation formelle, laquelle consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d’un examen des circonstances de l’espèce” (eigen onderlijning)

- De zorgvuldigheidsplicht

Volgens het zorgvuldigheidsplicht –beginsel van behoorlijk bestuur –, dient *“aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l’affaire sur laquelle il entend se prononcer.”* Dit principe *“oblige dès lors l’autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d’espèce.”* (eigen onderlijning)

A. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Spanje geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt.

Dat verwerende partij zich schuldig aan een zeer partiële lezing van het geciteerde AIDA-rapport en individuele garanties diende te bieden met betrekking tot de opvang en de procedure om internationale bescherming van verzoeker.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de beslissing van verwerende partij gezien uit het AIDA-rapport niet blijkt dat verzoeker in Spanje als verzoeker om internationale bescherming niet in preciaire omstandigheden zal terechtkomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds op 21 september 2011 dat verzoekers om internationale bescherming niet zomaar overgedragen mogen worden, wanneer blijkt dat er zicht in het kader van de procedure om internationale beschermingen de opvang van verzoekers om internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat fundamentele tekortkomingen vertonen. Er mag derhalve niet zomaar, zoals verwerende partij wel doet in haar beslissing, van uitgegaan worden dat lidstaten de regels met betrekking tot verzoekers om internationale bescherming naleven (HVJ, 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. (ECLI:EU:C:2011:865)).

Indien verwerende partij een deugdelijk en rigoreus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen (in casu de persoonlijke omstandigheden van dit dossier) die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Spanje, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Verder dient verwerende partij zich in het kader van een Dublin-overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een verzoeker om internationale bescherming aan wenst over te dragen.

Een globale lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere veel gedetailleerde informatie voorhanden is die de informatie van verwerende partij tegenspreekt:

“Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif, (...) A cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué.” (RVV 22 février 2015, nr. 138 950)

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – , où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énerver ce constat.” (RVV 29 juni 2015, nr. 148 685)

Verzoeker kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van verwerende partij in diskrediet brengt. Verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Verzoeker wil benadrukken dat de lidstaten volgens de rechtspraak van het EHRM toereikende en billijke omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming moeten garanderen teneinde

hem de mogelijkheden te bieden internationale bescherming aan te vragen en de procedure om internationale bescherming op te volgen.

Volgens de rechtspraak van het Hof betekenen deze adequate en eerlijke omstandigheden dat de toegang en de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dienen te beantwoorden aan meerdere voorwaarden. Daarbovenop dienen alle verzoekers om internationale bescherming van dezelfde adequate en eerlijke omstandigheden te genieten.

Hieronder stellen we vast dat er verschillende systematische tekortkomingen zijn in de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming en in de opvangvoorzieningen. Bovendien wordt er duidelijk gesteld dat er nood is aan concrete individuele garanties. Als verzoeker om internationale bescherming heeft verzoekende partij een kwetsbaar profiel, waardoor er individuele garanties moesten worden voorzien. Zoals zal blijken is dit echter niet het geval.

De situatie in Spanje voor verzoekers om internationale bescherming is zeer slecht. De procedure is langdradig en de opvang is summier. Het terugsturen van verzoeker naar Spanje zou inhumain zijn en een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport op een zeer gedeeltelijk, algemene en niet-specifieke manier. Dit zorgt ervoor dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht tot materiële motivering heeft geschonden:

- 1- Systematische tekortkomingen in de procedure tot het verzoek om internationale bescherming en de opvang van verzoekers op internationale bescherming:

Verzoeker behoort, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dit zelf door te stellen: "dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers". Dat uit het geciteerde AIDA-rapport (update 2018) duidelijk blijkt dat de Dublinterugkeerders in Spanje worden blootgesteld aan tal van tekortkomingen:

- Aanzienlijke vertraging wat betreft de registratie van de asielprocedure - momenteel geraamd op gemiddeld zes maanden voor het verkrijgen van een afspraak bij de Spaanse dienst voor asiel en vluchtelingen - met als gevolg dat asielzoekers geconfronteerd worden aan het risico van refoulement of verwijdering:

"Due to the increase in asylum applications made in Spain in recent years, leading to a slowing down of responses by the Spanish asylum system, applicants wait long periods of time before getting an appointment to be interviewed by the OAR. As it was the case in summer 2017, media reports in autumn 2018 showed long lines of hundreds of asylum seekers sleeping rough and waiting for their appointment to lodge their asylum claim in front of the offices of the Provincial Brigade for Alien Affairs of the National Police of Aluche in Madrid. 58 Severe concerns were raised as the Aluche police station started to process only 99 asylum seekers per day, and to give appointments for lodging of applications as late as December 2020. 59 In order to shed light on the situation, the Spanish Ombudsman opened an investigation to inquire into the measures undertaken by the General Commissariat for Foreigners and Borders (Comisaría General de Extranjería y Fronteras) to avoid the long queues and the conditions that those seeking asylum in Madrid are obliged to face. 60.

At the time of writing, the average waiting time for an appointment is 6 months, even though delays vary depending on the province. Waiting times can range from 1 month to 1 year: Waiting time for appointment to lodge asylum applications: 2018 Province Average period Alicante 12 months Cádiz 9 months Castellón 11 months Guadalajara 8 months Madrid 1 month Málaga 5 months Murcia 3-4 months Sevilla 12 months Valencia 7 months".

- Het ontbreken van een mechanisme voor de identificatie van kwetsbare asielzoekers en het ontbreken van specifieke procedurele regelingen. De asielwet die de goedkeuring van gespecialiseerde maatregelen aanmoedigt, werd niet in de nationale wetgeving omgezet bij gebrek

aan een uitvoeringsverordening. Moeilijkheden bij het identificeren van kwetsbaarheden verergerde door de toename van de vraag naar bescherming in 2017 en 2018:

“The Asylum Act does not provide a specific mechanism for the early identification of asylum seekers. That are part of most vulnerable groups. Article 46(1) of the Asylum Act does make specific reference to vulnerable groups when referring to the general provisions on protection, stating that the specific situation of the applicant or persons benefiting from international protection in situations of vulnerability, will be taken into account, such in the case of minors, unaccompanied children, disabled people, people of advanced age, pregnant women, single parents with minor children, persons who have suffered torture, rape or other forms of serious violence psychological or physical or sexual, and victims of human trafficking. In these cases, the Asylum Act encourages the adoption of necessary measures to guarantee a specialised treatment to these groups. These provisions, however, do not really concern procedural arrangements. Instead, the law makes reference to protection measures and assistance and services provided to the person.¹³⁵ In addition, due to the lack of a Regulation on the implementation of the Asylum Act to date, Article 46, as other provisions, is not implemented in practice.

Early risk assessment and further kinds of vulnerability identification in practice are conducted by asylum officers during the conduct of the asylum interview with the applicant, or by civil society organisations that provide services and assistance during the asylum process and within asylum reception centres. In addition, the increase in the number of asylum seekers in 2017 and 2018 has exacerbated difficulties in the identification of vulnerabilities.”

(...)

« There are no ad hoc organisations or specialised bodies carrying out the medical assessment for asylum seekers, or writing medical reports for asylum applications.

The methodology recommended under the Istanbul Protocol is not always applied. Its application depends on the characteristics of the patient and his or her past experiences, and it is up to the doctor's discretion whether to follow the Protocol or not. »

Dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen organisaties zijn in Spanje die in staat zijn om medische rapporten op te stellen voor getraumatiseerde asielzoekers. Dat verzoeker in België wel bij een dergelijke organisatie terecht kan met zijn medische problemen. Sinds 23/01/2020 volgt verzoeker bij artsen zonder grenzen een medische begeleiding (stuk 2). Uit een attest opgesteld door de psycholoog d.d. 12/02/2020 blijkt hetgeen volgt:

« (...) Il a entamé un suivi psychologique au sein de notre organisme à partir du 23/01/2020. Je l'ai depuis reçu à trois reprises. Ce suivi continue encore actuellement avec un prochain rendez-vous psychologique fixé pour le 26/02/2020.

Au fil de nos entretiens, Monsieur s'est ouvert sur une série d'éléments de son histoire personnelle. Il a déclaré que son état actuel est dû aux circonstances suivantes (ce qui lui est arrivé et les événements déclencheurs. M. vient du Yemen. Il a été enrôlé par des milices afin de faire son service militaire. Il a subi de leur part de multiples violences. Depuis son arrivée en Belgique, M. présente une situation sociale instable. Il est tributaire de l'évolution de sa procédure Dublin et ne parvient pas à s'apaiser. M. a fait face à une recrudescence de sa symptomatologie. En effet, il fait part de sa terreur d'être un jour renvoyé dans un pays dans lequel il a subi des violences psychiques et psychologiques.

Lorsque je rencontre M., il est fébrile psychologiquement. Il présente une symptomatologie anxiodépressive. Il n'arrête pas d'anticiper l'avenir, mais ne l'entrevoit que négatif. Il parle d'affects dépressifs, d'isolement, de problèmes de concentration et de ruminations anxieuses (pensées négatives intrusives sur sa situation présente et future, son vécu antérieur qui tournent dans sa tête jour et nuit), de graves troubles de sommeil (il fait des rêves d'angoisse).

Il présente aussi des symptômes psychosomatiques, tels des impatiences des membres inférieurs, une sensation de serrement de la poitrine et du cœur, qui souvent l'empêche de respirer. De plus, lorsqu'il pense aux faits de violences, la sensation d'étouffement dans sa poitrine augmente, il présente une agitation psychomotrice, une tachycardie (augmentation du rythme cardiaque) qui soulignent l'impact qu'à ce vécu de violences sur le psychisme de M. A. K..

L'examen de l'état mental montre que le patient présente des symptômes psychologiques cohérents avec des troubles mixtes de type anxiodépressifs. Il est dans un état de détresse psychologique tel qu'il est nécessaire que Monsieur puisse bénéficier d'un suivi psychologique durable et régulier. » (eigen onderlijning)

Uit dit medisch attest blijkt dus weldegelijk dat verzoeker lijdt aan en psychische aandoeningen en bijgevolg gezondheidsklachten kent.

Verwerende partij citeert pagina 64 van het AIDA rapport en meent dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de gezondheidszorg in Spanje :

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", p. 64).

Op dezelfde pagina van het AIDA rapport blijkt dat dit in feite niet het geval is wat betreft getraumatiseerde asielzoekers :

"Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems."

In casu is verzoeker de oorlog in Yemen ontvlucht en zal in hij Spanje nergens terecht kunnen gelet op afwezigheid van gespecialiseerde instellingen die zich bezighouden met getraumatiseerde asielzoekers die onder andere de oorlog zijn ontvlucht. In België daarentegen heeft hij een vertrouwensrelatie kunnen creëren met het medische team van artsen zonder grenzen die gespecialiseerd zijn in de psychologische behandeling van getraumatiseerde asielzoekers. Uit het neergelegde attest blijkt ook dat hij nood heeft aan een langdurige en stabiele psychologische behandeling. Een dergelijke behandeling zal hij in Spanje niet kunnen krijgen volgens het AIDA-rapport.

- *Ontoereikende opvangvoorzieningen: asielzoekers krijgen alleen gedurende de eerste zes maanden huisvesting, ongeacht de duur van de behandeling van hun asielaanvraag, die momenteel op 14 maanden wordt geschat. Na 6 maanden moeten asielzoekers een privéwoning vinden en krijgen financiële steun, die na 12 maanden slechts af en toe nog wordt toegekend. In werkelijkheid is de mate van autonomie en zelfvoorziening die door de Spaanse autoriteiten wordt geëist, moeilijk binnen zes maanden te verwezenlijken en bijna onmogelijk voor degenen die geen Spaans spreken: "The duration of the asylum process varies a lot depending on the nationality of applicants, and can go from 3 months to 3 years. For example, in 2018, the average duration of the procedure was 288 days for Syrians, 505 days for Afghans and 633 days for Iraqis. The overall average processing time in 2018 was reported at 473 days."*

"Material reception conditions under national legislation on asylum are the same for every asylum seeker, no matter the profile or the type of asylum procedure applicants are subject to. The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support.

(...)

The system is divided into three main phases (...).

During the first 6 months ("first phase"), applicants are provided with accommodation (...).

During the second phase of reception, asylum seekers are not provided with accommodation anymore;

(...)

Financial assistance to asylum seekers could be considered as adequate or sufficient during the first phase, as it aims to cover all basic needs. However, during the subsequent phases of reception, as remarked in the section on [Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions](#), conditions and financial support are not meant to be adequate, as they are conceived as extra assistance for supporting refugees' gradual integration in the host society.

Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment".

Uit het rapport van Amnesty International inzake Spanje voor de periode 2017/2018 wordt ook de trage behandeling van verzoeken en de ontoereikende ontvangst aangekaart: « Between January and December, 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October. Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached ».

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat de luchthaven waarnaar verzoeker zal worden teruggezonden nog niet bepaald is. Mits aan verzoeker geen nieuwe beslissing zal worden betekend eens de luchthaven gekozen zal worden, en terwijl bepaalde regio's in Spanje bijzondere moeilijkheden kennen gelet onder andere op de toename van het aantal asielzoekers en migranten en het gebrek aan medische zorg, zal verzoeker geen beroep kunnen aantekenen tegen de overdracht naar die bepaalde regio.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Spanje, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM en artikel 4 van het handvest, gelet op het gegeven dat Spanje geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Spanje conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Gelet op het bovenstaande is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Spanje geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, toegang tot medische zorg,..

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Spanje, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Spanje zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Spanje. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise kommt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Spanje."

2.2.2. Ter terechtzitting van 11 maart 2020 legt de raadsvrouw van de verzoeker een bundel bijkomende stukken neer die betrekking hebben op de situatie in Spanje.

De Raad wijst erop dat het PR RvV niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd. De Raad merkt in dit verband nog op dat alle voorgelegde stukken dateren van ruim voor het indienen van het verzoekschrift. Verzoekers raadsvrouw toont niet concreet aan dat zij deze stukken niet reeds kon voegen aan het verzoekschrift dat zij per faxbericht van 9 maart 2020 heeft overgemaakt. De vage bewering dat zij in de namiddag van 9 maart 2020 bijstand moest verlenen bij een interview op het Commissariaat-generaal maakt alvast geen bewijs van overmacht uit. Bovendien was er nog tot 14 maart 2020 de tijd om een verzoekschrift over te maken, en dit per aangetekend schrijven of per fax. Gedurende de wettelijke beroepstermijn van *in casu* tien dagen (zie akte van kennisgeving), was de verzoeker alleszins beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden denkbaar waarom de raadsvrouw van de verzoeker het nodig heeft geacht om reeds op 9 maart 2020 omstreeks 11u 's ochtends een verzoekschrift over te maken en waarom zij niet de moeite heeft gedaan om eerst alle nuttige informatie te verzamelen om haar grieven op zorgvuldige wijze te onderbouwen om, uiterlijk op 14 maart 2020, een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. De Raad stelt vast dat de raadsvrouw van de verzoeker reeds halverwege de wettelijke beroepstermijn een verzoekschrift heeft ingediend om vervolgens meer dan twee dagen later en meer dan 26 uur na de ontvangst van de verweernota, op de terechtzitting bijkomende stukken neer te leggen die allen dateren van maanden voor het indienen van het verzoekschrift. Een dergelijke proceshouding verstoort de rechtspleging aanzienlijk en zij brengt de rechten van de verdediging, die in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds tot een strikt minimum zijn herleid, ernstig in het gedrang.

2.2.3. Onderzoek van het enig middel

Hoewel de verzoeker in de aanhef van het enig middel enkel gewag maakt van een schending van de materiële motiveringsplicht, maakt hij in zijn uiteenzettingen onder de titel 'principes' tevens melding van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Voor zover de verzoeker zich wenst te beroepen op de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat hierin wel degelijk, en op zeer uitvoerige wijze, de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die aan deze beslissing ten gronde liggen. Deze overwegingen betreffen onder meer de toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat en de redengeving waarom *in casu* de Spaanse autoriteiten

bevoegd zijn, alsook een zeer uitgebreid en onderbouwd onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij de overdracht van de verzoeker naar Spanje. Bij dit onderzoek worden verzoekers verklaringen tijdens zijn Dablingehoor van 6 januari 2020 in rekening genomen en wordt concreet toegelicht waarom hieruit geen behandeling blijkt die strijdt met de voornoemde artikelen 3 en 4. Het onderzoek dat door de gemachtigde werd gevoerd spitst zich toe zowel op de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje (opvang en asielpcedure) als op de specifieke omstandigheden van de verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing laat de verzoeker aldus genoegzaam toe om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoeker erin is geslaagd om een inhoudelijke kritiek te ontwikkelen tegen de in de bestreden akte uitgedrukte motieven.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt derhalve niet voor.

Verzoekers inhoudelijke kritiek en de argumentatie dat één en ander niet grondig genoeg werd onderzocht, houdt verband met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en dit bij het onderzoek naar de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij de overdracht aan Spanje.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, Kudla/Polen, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 219; EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov/Rusland, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – artikel dat aldus eenzelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*" (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoeker, waar hij zich beroep op de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, concreet aannemelijk maken bij een overdracht aan Spanje vernederende of onterende behandelingen te vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Hieronder zal blijken dat de verzoeker *in casu* geen dergelijke schending aantoonst en dat hij evenmin kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat de gemachtigde zijn beslissing op dit punt niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd of niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een uitvoerig onderzoek werd gevoerd omtrent de mogelijke gevolgen van de overdracht van de verzoeker aan de Spaanse autoriteiten met toepassing van de relevante criteria van de Dublin-III-Verordening. In het licht van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, werd als volgt gemotiveerd:

“We wensen tevens te benadrukken dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Dat de betrokkene van België houdt omdat het een multicultureel land is waar meerdere talen worden gesproken doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Spanje. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Spaanse instanties stemden op 23.01.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, , "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport spendeert aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat asielzoekers, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, opvang geweigerd werden. Als gevolg hiervan heeft het ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land ("the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. , pagina 34) Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat de toename van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 23) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 34, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as

nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", p. 64).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen gezondheidsproblemen te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De verzoeker meent dat de verweerder ter zake geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd en brengt naar voor dat de verweerder zich schuldig maakt aan een partiële lezing van het AIDA-rapport en dat naar dit rapport slechts op een algemene en niet-specifieke wijze wordt verwezen. De verzoeker stelt ook heel wat informatie te kunnen aanhalen die het standpunt van de verweerder in diskrediet brengt. Het is echter aan de verzoeker om concreet aan te duiden welke informatie de verweerder precies over het hoofd zou hebben gezien en hoe deze informatie er dan wel zou kunnen toe leiden dat het standpunt van de verweerder onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Met een dergelijk vaag en niet-geconcretiseerd betoog toont de verzoeker echter nog niet waarin het onderzoek van de verweerder tekort zou schieten. Alleszins blijkt dat de verweerder zeer uitvoerig heeft gerefereerd aan verschillende informaties die in het meest recent gepubliceerde AIDA-rapport zijn opgenomen en dat hij op basis van het geheel van de hem voorliggende informatie en de verklaringen van de verzoeker tot het besluit is gekomen dat er geen reëel risico is dat de verzoeker bij een overdracht aan Spanje wordt onderworpen aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoeker doet vervolgens een meer concrete poging om systematische tekortkomingen in de Spaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen aan te tonen.

Waar de verzoeker, in verwijzing naar pagina 23 van het AIDA-rapport, wijst op de vertragingen met betrekking tot de registratie van verzoeken om internationale bescherming, merkt de Raad op dat de verweerder hier wel degelijk oog voor heeft gehad. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende opgemerkt: *"In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 23) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 34, cfr. supra)."* De verzoeker betwist niet dat de registratie van Dublinterugkeerders in Spanje prioriteit krijgt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming op 20 november 2019 daadwerkelijk werd geregistreerd te Madrid (zie Eurodactrefeer waarbij uit het gebruik van het cijfer "1" blijkt dat het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd en daadwerkelijk werd ingediend). De Spaanse autoriteiten hebben de terugname op 23 januari 2020 uitdrukkelijk bevestigd op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin-III-Verordening. Dit houdt dus in dat het verzoek om internationale bescherming in Spanje nog steeds in behandeling is, en de verweerder heeft hieromtrent op goede gronden geoordeeld dat de Spaanse instanties, na overdracht, het onderzoek van het hangende verzoek om internationale bescherming zullen hervatten en afronden, en dat zij de verzoeker

niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De verzoeker zal dan ook als een reeds geregistreerde asielzoeker, wiens verzoek om internationale bescherming reeds in behandeling is, naar Spanje worden overgedragen. Verzoekers situatie verschilt dan ook grondig van de situatie van asielzoekers die in Spanje toekomen zonder dat zij er reeds een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die dus mogelijks een wachttijd dienen te ondergaan alvorens hun verzoek wordt geregistreerd. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar de passage van het AIDA-rapport omtrent de soms lange wachttijden om een verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk te registreren en in te dienen, en door hieromtrent op de terechtzitting nog een aantal (pers)artikels voor te leggen waaruit blijkt dat een aantal asielzoekers in deze wachperiode verstoken blijven van opvang en op straat overnachten, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat hij zelf ook aan deze problemen onderhevig dreigt te zijn bij de overdracht aan Spanje in het kader van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin-III-Verordening.

De verzoeker kaart vervolgens aan dat een mechanisme voor de identificatie van kwetsbare asielzoekers en specifieke procedurele regelingen ontbreken. Hiertoe citeert hij uit pagina 41 van het AIDA-rapport. Hieromtrent dient evenwel te worden opgemerkt dat enkel de volgende bijzondere kwetsbare asielzoekers in het AIDA-rapport worden aangemerkt: minderjarigen, niet-begeleide kinderen, gehandicapten, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met kinderen, personen die slachtoffer zijn geweest van foltering, verkrachting of andere vormen van ernstig psychologisch, seksueel of fysisch geweld en slachtoffers van mensenhandel (zie AIDA-rapport p. 41). De verzoeker toont niet concreet aan dat hij onder één van deze categorieën valt. Bovendien kan in de volgende paragraaf van het AIDA-rapport worden gelezen dat het "early risk assessment" en de identificatie van de overige bijzondere kwetsbaarheden in de praktijk worden uitgevoerd door de "asylum officers" tijdens het interview met de verzoeker om internationale bescherming alsook door "civil society organisations" die in de opvangcentra bijstand verlenen tijdens de asielprocedure. Het AIDA-rapport wijst vervolgens tevens op de rol die het UNHCR ter zake vervult. Hoewel er wel wordt vermeld dat de toename van het aantal asielzoekers in 2017 en 2018 de identificatie van de bijzondere kwetsbaarheden bemoeilijkt, blijkt hieruit niet dat er in de praktijk en op heden dermate grote moeilijkheden zijn bij de identificatie en procedurele regelingen voor bijzonder kwetsbare asielzoekers, dat er sprake zou zijn van een systematische tekortkoming in de asielprocedure.

De verzoeker toont voorts met het voorgelegde attest van een psycholoog van Artsen Zonder Grenzen, nog niet aan dat hij daadwerkelijk als een bijzonder kwetsbare asielzoeker zou moeten worden beschouwd bij zijn overdracht aan Spanje. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker voor het eerst in het onderhavige verzoekschrift gewag maakt van problemen inzake zijn psychische gezondheid. Ter gelegenheid van zijn Dublininterview op 6 januari 2020 werd de verzoeker nochtans uitdrukkelijk bevraagd omtrent zijn gezondheidstoestand. Hij ontkende toen uitdrukkelijk gezondheidsproblemen te hebben. Aangezien de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing nooit enig gezondheidsprobleem heeft ter kennis gebracht aan de verweerder, kon in de bestreden beslissing uiteraard ook niet worden gemotiveerd omtrent de specifieke gezondheidsproblemen van de verzoeker.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verweerder de toegang tot de gezondheidszorgen voor asielzoekers in Spanje wel degelijk onder de loep heeft genomen: *"Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", p. 64). (...) We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die*

mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”

Gelet op de uitdrukkelijke verklaring van de verzoeker dat hij geen gezondheidsproblemen heeft, getuigt deze beoordeling van de vereiste zorgvuldigheid.

Voor zover de verzoeker met zijn betoog voorhoudt dat de overdracht aan Spanje hem, gelet op zijn gezondheidstoestand, een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dreigt te berokkenen, merkt de Raad op dat uit het voorgelegde psychologisch attest van 12 februari 2020 enkel blijkt dat de verzoeker sedert 23 januari 2020 reeds drie maal op gesprek is geweest bij een psycholoog, waarbij een volgende afspraak werd gemaakt op 26 februari 2020. De behandeling die de verzoeker in België heeft gekregen is aldus beperkt tot een wekelijkse of tweewekelijkse gesprekstherapie. Er wordt in het voorgelegde attest geen enkele melding gemaakt van enig medicamenteuze behandeling of van enige noodzaak aan een doorgedreven, specialistische of residentiële behandeling voor het geattesteerde anxiodepressief syndroom. Verzoekers psychologische problemen blijken bovendien voornamelijk te maken te hebben met de instabiele sociale situatie in België en met de vrees om te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst waar hij verschillende geweldplegingen onderging vanwege de milities. De thans bestreden beslissing houdt echter niet in dat de verzoeker wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst. De thans voorliggende Dublinoverdracht aan Spanje, alwaar reeds sinds november 2019 een verzoek om internationale bescherming in behandeling werd genomen met de garantie dat de verzoeker niet naar zijn land van herkomst zal worden uitgewezen alvorens zijn vrees voor vervolging en de eventuele nood aan een subsidiaire bescherming grondig zal zijn onderzocht, kan op het eerste gezicht dan ook bijdragen tot een reductie van de angsten waarmee de verzoeker momenteel in België kampt. De verzoeker toont alleszins niet aan dat de overdracht aan Spanje zijn psychologische gezondheidstoestand dermate in het gedrang zou brengen dat er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Voorts blijkt uit het AIDA-rapport alleszins dat voor de verzoeker, als asielzoeker, in Spanje de toegang tot gezondheidszorgen is gewaarborgd net zoals voor Spaanse staatsburgers. De verzoeker toont niet aan hij in Spanje niet zou kunnen genieten van een adequate medische behandeling of opvolging. Zoals ook werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, zal de verzoeker in Spanje toegang hebben tot gezondheidszorg, hieronder inbegrepen de gespecialiseerde behandelingen voor personen die slachtoffer werden van foltering, fysieke of psychische geweldpleging en trauma's (AIDA-rapport, p. 64). In Spanje zijn bovendien 3 NGO's actief in de behandeling van asielzoekers met psychologische problemen (ibid.) Het gegeven dat er in Spanje geen gespecialiseerde centra zijn die exclusief instaan voor de gespecialiseerde zorg voor slachtoffers van foltering of oorlogsmisdaden, is *in casu* niet relevant. Uit de voorliggende stukken (met inbegrip van het voorgelegde attest van 12 februari 2020) blijkt immers enkel dat de verzoeker een psychotherapeutische behandeling krijgt doch niet dat de verzoeker nood heeft aan een gespecialiseerde en/of residentiële behandeling in een centrum dat exclusief patiënten behandelt die slachtoffer zijn geweest van foltering of oorlogsmisdaden. Ook met de ter terechtzitting voorgelegde informatie toont de verzoeker niet aan dat hij in Spanje geen adequate psychotherapeutische behandeling zal kunnen krijgen voor de thans geattesteerde anxiodepressieve symptomatologie.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoeker, is het voorts inderdaad zo dat de opvangstructuren in Spanje anders zijn georganiseerd dan in België. De verweerder heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport meldt dat de toename van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing

reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

(...)

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

De verzoeker toont niet concreet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. De Raad benadrukt dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk vermeldt dat er, ook sinds de toename van het aantal asiolverzoeken in 2018, in het algemeen geen meldingen zijn van problematische opvangomstandigheden (AIDA-rapport p. 60-61). Wat de lange duur van de asielprocedure en de desbetreffende informatie uit het AIDA-rapport en het rapport van Amnesty International betreft, merkt de Raad op dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker reeds in Spanje in behandeling is sinds november 2019. Uit het AIDA-rapport blijkt dat de duur van de asielprocedure in Spanje sterk afhangt van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 26), waarbij een aantal voorbeelden worden gegeven. De verzoeker heeft de Jeminitische nationaliteit en nergens in de voorliggende rapporten wordt melding gemaakt van een zeer lange duur van de asielprocedure voor Jeminitische onderdanen. In tegendeel, de achterstand blijkt vooral betrekking te hebben op Venezolanen, Iraakezen, Syriërs, Oekraïners, Nigerianen en Malinezen. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de behandeling van zijn beschermingsverzoek de periode van de gegarandeerde opvang in de eerste en de tweede fase (in totaal een jaar, waarvan eerst zes maanden in een gemeenschappelijke opvangvoorziening en vervolgens nog eens zes maanden waarbij de asielzoeker de nodige financiële ondersteuning krijgt om in het levensonderhoud en een woonst te voorzien) zou overstijgen.

Bovendien, ook al zou de behandeling van de asielprocedure langer dan een jaar duren, dan nog krijgt de verzoeker blijkens het AIDA-rapport de nodige steun om hem te begeleiden naar een zelfstandig leven en heeft hij toegang tot de Spaanse arbeidsmarkt. De verzoeker - die blijkens zijn verklaringen hooggeschoold is en die ook reeds naar andere Spaanssprekende landen zoals Panamá, Colombia en Ecuador is gereisd - toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn om de Spaanse taal te leren en om, met de begeleiding die in Spanje wordt geboden, op termijn zelf in te staan voor zijn levensonderhoud indien zijn asielprocedure langer dan een jaar in beslag zou nemen.

De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij de overdracht naar Spanje tijdens zijn procedure inzake het verzoek om internationale bescherming niet op een adequate wijze zal opgevangen worden, laat staan dat dit tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest zou leiden.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Spanje zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van zijn persoonlijke omstandigheden (gezondheid) dan wel omwille van fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar.

Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker, als asielzoeker en

Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die in Spanje wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat de conclusies op grond van de door de verweerder gehanteerde informatie, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aantoont dat het niet vermelden van de luchthaven waarnaar de verzoeker zal worden teruggeleid, hem in zijn belangen zou aantasten. De verzoeker beperkt zich immers tot de bijzonder vage kritiek dat bepaalde regio's in Spanje bijzondere moeilijkheden zouden kennen gelet op de toename van het aantal asielzoekers en migranten en het gebrek aan medische zorg, zonder enige nadere toelichting of begin van bewijs. Dublinoverdrachten kunnen overigens enkel leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in "die lidstaat" systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen (cf. artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening). Systeemfouten betreffen uiteraard het hele land, en niet deze of gene regio.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt niet.

Het enige middel is niet ernstig.

2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE